

les om, at det vil volde Forsinkelse at spørge Finansudvalgene, kan jeg ikke indrømme, at denne Udtalelse har nogen Berettigelse i denne Sammenhæng; thi en generel Nedsættelse af Taksterne er som Regel ikke, ja, jeg kan sige er vist aldrig noget, der saadan kommer paa og skal ordnes fra den ene Dag til den anden. En generel Nedsættelse af Taksterne kræver omfattende Overvejelser og skal være en Følge af Forhold, der har udviklet sig ikke paa et Øjeblik, men i Løbet af længere Tid, saa der kan udmærket godt blive Tid til at forespørge Finansudvalgene, hvis man har Villien til det.

Saa siger den højtærede Minister, at jeg ikke vil tillade den Konkurrence med Rutebilerne, man nu giver Statsbanerne frie Hænder til at kunne føre. Jo selvfølgelig vil jeg det, ellers vilde der jo ikke være nogen Mening i at lade dem faa Ret til at anvende Særtariffer. Det er netop det, jeg er gaaet med til. Men jeg har sagt, at jeg tror, at Befolkningen vil kræve, at man anvender disse Bestemmelser med en vis Varsomhed. Det tror jeg ogsaa, jeg har fuldstændig Ret i, og jeg føler mig der i Overensstemmelse med den Del af Befolkningen, som særlig benytter Rutebilerne, nemlig dem, der ingen Befordring har selv.

Til Slutning vil jeg sige, at jeg gaar absolut ikke mere og mere bort fra mit Standpunkt i Kommissionen. Jeg har i Kommissionen vist, at jeg gerne vilde have optaget en Forhandling og gerne vilde have imødekommet Flertallet og Ministeren i Kommissionen. Jeg viste det derigennem, at jeg stillede Forslag, om hvilke jeg i Dag siger, at naar det ikke havde været af Hensyn til, at jeg gerne vilde naa et Resultat, havde jeg ikke stillet det. Jeg har ikke een, men flere Gange mødt dette, at der er sagt: Det er rigtigt nok, det Standpunkt, du har hævdet i Kommissionen, men du er snarere gaaet for langt i visse Henseender ved alligevel at give Slip paa Rigsdagens Billigelse af forskellige Forhold. Jeg vil dertil føje, at hvis den højtærede Minister har god Villie til Forhandling ogsaa paa dette Omraade og mere nu, end jeg synes, jeg har mærket i Kommissionen, staar jeg paa samme Standpunkt: jeg vil strække mig langt, specielt overfor den højtærede Minister, for at naa et brugbart Resultat. Men der er jo visse bestemte Krav, som man, hvis man mener, at de er tilgrundsiggende for hele den Opfattelse, man har af Stillingen, ikke kan give Afkald paa. Man kan mode-

rere dem, og det vil jeg for mit Vedkommende gøre overfor den højtærede Minister, saa langt som jeg overhovedet kan gøre det.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Bjerring: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i den ved Bekendtgørelse Nr. 324 af 17. Juni 1922 optrykte Lov om Statsbanernes Takster m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2675).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Bjerring: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til det Udvalg, som er besluttet nedsat angaaende Forslag til Lov om Styrelsen af Statsbanerne.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 167 af 17. Maj 1916 om Styrelsen af Postvæsenet, saaledes som denne er ændret ved Lov Nr. 489 af 12. September 1919 § 582, ved Lov Nr. 238 af 6. Maj 1921 § 9 b. og ved Lov Nr. 102 af 29. Marts 1924.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2683).